

PETRA SOUKUPOVÁ

ROMÁN **HOST**

POD
SNĚHEM

PETRA SOUKUPOVÁ

**POD
SNĚHEM**

BRNO 2015

PETRA SOUKUPOVÁ

POD
SNĚHEM

© Petra Soukupová, 2015

Cover art © Tomski & Polanski, 2015

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-954-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-955-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-956-5 (Formát MobiPocket)

Mamince

1. ČÁST

CESTA

ŘÍZEK

BLANKA

Sedíme v kuchyni, jsou otevřený okna, jenom síťka proti hmyzu, i přesto je v místnosti několik much, otevřený dveře jako snad celý léto, v mý vzpomínce je venku krásně, slunce a vedro, ale tyhle podrobnosti často nejsou pravda, tak nevím. Každopádně vím, co mám na sobě i co mají na sobě sestry, Olina zelenej svetr s límečkem, vida, takže venku není vedro, a Týna takovej svetr, co jsme postupně nosily všechny tři, modrobílej, co nám upletla babička, asi ho upletla Olině nebo mně, ale teď ho má na sobě Týna a já mám svetr, kterej byl původně táty, ale teď ho nosím já, je velkej a vytahanej a já v něm vypadám ještě tlustší, ale to si tehdy neuvědomuju, tehdy mám pocit, že když nosím volnější oblečení, tak nikdo nevidí, že jsem tlustá.

Sedíme u stolu, každá má svoje místo, který se nikdy nemění, Olina je v čele a po jedné straně nejdřív Týna a pak já (po druhé straně je mamčino místo, pak táta, druhý čelo je volný anebo tam sedí babička, když přijde). Na stole, v cukřence, je cukr ve tvaru srdcí, listů, křížků a kosočtverců a taky kleštičky na ten cukr, aby člověk nemusel sahat na cukr rukou, což ale stejně děláme, teda kromě táty a Oliny samozřejmě, protože ta dělá všechno, co táta říká, že máme dělat.

A mamka nám podá talíře, nejdřív mně a Olině, řízek a brambor, na kterém se rozpouští máslo, obrátí se ke sporáku a donese talířek i Kristýně a nám ještě podá citrón, kterej stejně nejíme, děti citrón na mase ještě neocení, ale takový věci máma neřeší, k párku nám taky klidně dá na stůl křen, taková je, o praktickejšech malejšech věcech nepřemejšlí. Řízky dělala babička, která bydlí kousek od nás, na kopci na kraji vesnice, dívá se do lesa a nemá plot a pořád pro nás vaří, mamka se asi pro ty řízky zastavila, když šla včera večer z práce, a teď je ohřála, brambory jsem loupala já a Olina, ale ona schválně loupe pomalu a taky kašle na takový ty řízky, takže se to po ní stejně musí předělávat, taková je zase ona.

Mamka si nesesedne, ale řízek, co je pro Kristýnu, nakrájí, i když je to pitomost, Týně je sedm, protože mně je v tu chvíli třináct a Olině čtrnáct, takže Kristýna si řízek určitě umí nakrájet sama a mamka to ví, ale prostě je nejmladší, o tolik, pořád se s ní zachází tak nějak jako s miminkem. Což taky Olina samozřejmě řekne, a ještě, proč jí krájíš maso a nám ne?

Mamka se na ni v tu chvíli jen tak podívá, usmívá se, mamka si myslí, že všechno bude dobrý, když budeme na sebe hodný, tak Olinu jenom pohladí po tváři, ta uhne a zatváří se, jako že to ji neobměkčí, a Kristýna se zatváří na Olinu, vítězně, ví, kdo je miláček. Já už mezitím začala jíst, ale teď přestanu, protože

si to uvědomím, protože táta nás učí, že jíst máme, až když si všichni popřejeme dobrou chuť, a taky si ze mě často dělá legraci, že se na to jídlo vrhám, přece ti to nikdo nesní, Blaničko, tak na nás počkej, a já se pak stydím, protože jsem tlustá, jsem hrozně tlustá a stejně se na jídlo vrhám, protože mám jídlo hrozně ráda.

Zatímco teda dělám, že nejím, a rychle polykám, co mám v puse, tak mamka dokrájí to maso, posune talíř před Kristýnu a řekne, že musí jít, nahne se k nám a dá nám pusu na tvář, to tak doma děláme, jen Kristýna nastaví pusu, pak si mamka ze šicího stroje vezme kabelku (kterou si sama ušila, je celá barevná, vlastně to není kabelka, spíš taková velká taška, a já mám taky takovou, ale trochu jinou, ale každopádně ušitou od mamky) a odejde z kuchyně.

Pak ukrojím další sousto, rychle řeknu jenom dobrou a už zase jím a Olina popadne Týnin talíř a vymění ho za svůj.

Mamí, zakřičí Kristýna, ale Olina ukáže ven na dvorek, vidíme mamku, jak otvírá vrátka a odchází, a až o hodně později mě napadá, že třeba Kristýnu slyšela, ale prostě šla, protože člověk se nemůže otočit pokaždý, když dítě zakřičí mami.

Olino! zkouší to Kristýna, chce jí ten talíř vzít, ale Olina s ním uhýbá, aby nedošáhla, a začne nakrájený maso rychle jíst, přitom se nám posmívá, Kristýně, že je pitomá a malá, a mně, že jsem paní spravedlivá, protože já jí samozřejmě říkám, ať toho nechá. Pak říkám Kristýně, že jí to znovu nakrájím, ten Olinin řízek, ale to ona, zcela nepochopitelně, nechce. Radši nebude jíst. Znovu to zkouším u Oliny, ale ta mi svůj řízek taky nevydá a jenom mi říká, Láló, ty jsi blbá, tohle oslovení nenávidím a ona ho taky používá jenom Olina a Kristýna a jenom někdy a jenom, když mě chtějí naštvat.

Kristýna nám něco řekne, asi že jsme zlý, ačkoliv já za nic nemůžu, vstane a jde pryč, vůbec nejedla, Olina bere druhej

talíř, ten svůj, a pečlivě krájí řízek na kousky, oči jí svítěj tou radostí, tím je z toho venku, protože tu prostě je nakrájenej řízek pro Kristýnu, nikdo nemůže nic říct a já přemýšlím, že Kristýna bude mít hlad a že jsem to měla nějak vyřešit, protože já jsem taková rozumná, i když nejsem nejstarší, měla jsem asi Kristýnu donutit jíst, každopádně jediná z toho mám stres.

A pak dokonce Olina ještě vezme tátovu sklenici, takovej půllitřík, a udělá si do něj šťávu, i když všichni víme, že tuhle sklenici my používat nesmíme, že to je tátova sklenice na pivo a on je na ni háklivej. A když Olina dopije šťávu, nechá tam ten půllitřík stát na lince a já ho umeju a uklidím do police, protože já jsem taková.

A potom všechny jdeme po svých věcech a během odpoledne, než se rodiče vrátí z práce, tak tam pořád leží ten talíř s tím nakrájeným řízkem, a vždycky když jdu okolo, tak si vezmu jeden kousek, až to vypadá hrozně blbě, protože tam zbývá třeba pět kousků, tak to dojím všechno. A pak jdu za Kristýnou a uplatím ji sušenkou, teda myslím si, že jo, ale ona to pak večer rodičům řekne, to už nevím proč, a táta podrobí kritice (tak on tomu říká) mě, opravdu si myslím, že bych měla jíst dva řízky? A Olina jako by nic špatnýho neudělala, i když na ni Kristýna samozřejmě žalovala taky, a táta upíjí pivo ze svého půllitříku.

Brečím pak pod dekou, představuju si, jak umřu a všem je to líto. Pak si představuju, že můžu sníst třeba tři řízky a pak si vzít úzký džíny a k nim kecky a mám krásný hubený nohy jako máma a ségry.

OLGA OLIVERA MILUJE

Budík zazvonil v sedm, ale vypnula ho a doopravdy se Olga probudila, až když na ni skočil Oliver. Změť pocitů, nejdřív zmatenost, pak vztek, že ji probudil, pak radost, že je u ní, že to ještě pořád dělá, že se s ní mazlí v posteli, ještě větší radost, nechal ji spát do devíti, a největší štěstí, když ho vidí, jak je krásnej, chlapeček. Povahu má možná po něm, ale vypadá jako já, jako moje malá kopie, jen vlasy má černý a kudrnatý, ale tím ještě hezčí, krasavec, mazlí se s Oliverem, a jak voní, jako vypraný prádlo, včera mu dala čistý pyžámko, a jako malý dítě.

Maminko, půjdeme na snídani?

Už se chystá říct, že ano, že půjdou na snídani, jejich celkem nový víkendový zvyk, vstát a dojít do blízké kavárny, kde si Oliver dá k snídani párek a limonádu s bublinkama, což jinak nesmí, nebo ne moc často, ale pak se zarazí, sakra, dneska

jedou přece k rodičům na oslavu tátových narozenin, svoji snídani nestihnou, protože Blanka chce jet už dopoledne, aby mohla mámě pomoci s přípravou pohoštění, což je sice fér, ale Olině se to moc nelíbí, vaření ji nebaví a být celý den pod šéfovským vedením Blanky jakožto nejlepší kuchařky světa... jenže peugeot je v opravě, a tak pojedou všichni Blančíným autem, takže teď musí říct Olímu, že nemůžou, ale jestli chce, cestou k babičce a dědovi si může koupit párek v rohlíku u benzínky. Ale už když to říká, Olí se mračí, ne, nechce párek v rohlíku, chce jít na snídani do kavárny, Olga se snaží mu to vysvětlovat, on začne brečet, ona pořád klidným hlasem, i když klidná není, začíná mít vztek, vždycky když Olí dlouho bezdůvodně fňuká, nejdřív je jí ho hrozně líto, chvílku, ale když nechce přestat, tak by mu slíbila prakticky cokoli, jenom aby toho nechal. Proto ho kdysi celé hodiny nosila v náručí, bolela ji záda, hlavně aby neřval, a když to nešlo vydržet, tak ho položila a šla do jiného pokoje, aby ho alespoň neslyšela, asi jsem špatná matka, ale Olga už říká, dobře, jdeme tam, ale vstáváme hned.

Oliver přestane během vteřiny a usměje se na ni, a maminko, ty jsi nejlepší na světě, vlhká pusinka na tvář, už ho zase miluje, už je všechno v pořádku, hned potlačí tu myšlenku, že tohle bylo nevhodné, že takhle se to dělat nemá, protože co ti autoři všech příruček a ponaučení vědí, každé dítě je jiné a Oliver moc dobře ví, že není vždycky po jeho, že si všechno nevyřve, je to hodný kluk a koneckonců ona jejich společné snídáně taky miluje, celý týden práce a školka, víkendy jsou jenom jejich.

To ale musíme hned vstát, zopakuje a Olí hned vyskočí, to nevádi, maminko, já se jdu oblíct, a odběhne. Na Olgu zase dolehne její rozladění, že musí okamžitě vstát a začít fungovat, ale nesměruje ho pochopitelně proti Oliverovi, směřuje ho proti Blance, proč proboha musí vyjždět takhle brzo? Už zase

si hraje na obětavou, ale ví, že není spravedlivá, Blanka asi opravdu obětává je, no stejně ji to štve, blbej autorizovanej servis, proč nejsou schopný nějakou běžnou opravu udělat během tří dnů, sakra, člověk to dá schválně do autorizovaného, kde se na něj neupřímně usmívá čičmunda v levným obleku, aby pak na auto musel čekat týden.

Tak mami! přiběhne Oliver, triko má obráceně a ponožky patami nahoru, ale je oblečený a tváří se napruženě, Olga hned vylézá z peřiny, co na tom, že včera pracovala do jedné a těšila se, jak si pospí, jediný den v tomhle týdnu, protože zítra u rodičů už to vůbec nepůjde, zkontroluje Olího, nemáš tílko, kamaráde, řekne mu a on se zatváří a ona se zatváří, ani nemusí nic říkat, bez tílka se v zimě ven nepůjde, Olí to ví.

Vrací se v tílku a obléká si triko, přetáhne si ho přes hlavu zase obráceně, ale Olga mlčí, no tak co, bude mít triko obráceně, i dítě má jenom jednu trpělivost, a sama se také začne oblékat, ještě nemá vůbec zabaleno, sakra, ani ten dárek pro tátu nemá zabalený, má vůbec tolik balícího papíru?

Přejde do koupelny a trošku si přečistí zuby, jen proto, že jde ven, jinak samozřejmě ví, že čistit si zuby před snídaní je k ničemu a pitomost, a jasně, že si je vyčistí, až přijdou z kavárny, znovu, učeše si rychle vlasy a trochu je nalakuje, lesk na rty, šáteček a náramek, jde se about, Oliver tam už sedí v botách a bundě, ale bohužel bez mikiny, Olga se v duchu rychle rozhodne, ne, neřekne mu to, na tu chvílku cestou do kavárny to nevadí, zas taková zima tam není, ona už nemá náladu na další scénu, která by prostě rozhodně nastala, jako kdyby vzít si na sebe mikinu byl nejhorší trest, každý ráno před školkou to samý přemlouvání, jak u blbejch.

Mami, dělej, vezmi si tyhle boty, ty se nemusej zavazovat, a už otvírá dveře a mizí ven, dveře bytu se s hlasitým

bouchnutím zavřou, takže se Olí samozřejmě začne dobývat zase dovnitř podle pravidla, že vždycky chce to, co nemá.

Olga se mezitím obuje, má vlastně pravdu, chlapeček, kozačky jen nazuje, to nevádí, že se jí nehodí k těmhle kalhotám, jdeme jenom do kavárny na snídani, nezáleží na tom, konečně vyjde ze dveří, sakra, mohla vzít alespoň odpadky, pak toho bude mít moc, ale už to nejde, zabouchne dveře, krátký záchvat paniky, že nechala klíče na botníku, ale naučený pohyb, jo, má je v kapse kabátu, seskáče schody, Olí se věší na zábradlí, takhle bude mít tu bundu jako prase, ale Olga ho nechá, dokonce i když začne Olí houkat, tak mlčí, přestože většinou ho v domě okřikuje, zvlášť v takových časech, kdy by to mohlo rušit sousedy, ale dneska se jí nechce, ona chce mít taky někdy víkend, a dnes už toho moc hezkého nebude. Vyjdou ven, mráz štípe v nose, do háje, měl si tu mikinu vzít, ale nevádí, poběžíme, Olí, pojď, dáme si závod.

Běží společně celou jejich ulicí, pak zpomalí, v kozačkách na podpatku se nedá moc dlouho běžet, Olí si chce rozepnout bundu, to ale nikdy, rychlým krokem dojdou do kavárny, cestou se jí Olí snaží přesvědčit, že by bylo lepší, kdyby nikam nejeli, protože on by rád zůstal doma a udělal si takovej klidnej den. Když každé všední musí do školky, tak víkend jedinej může bejt klidnej, a jsou to jediný dny, kdy je pořád s maminkou, tak si ji chce užít, tak proč musej za babi a dědou zrovna dneska a proč tam musí i Fanyna a Běta? Olga mu vyrovnaně odporuje, děda má narozeniny, musí tam všichni, protože se všichni chtějí vidět, a přece bude s ní, takže se užijou, Fanyna a Běta jsou hodný holky a určitě už ho zlobit nebudou, i když by nejradši řekla, že má pravdu, protože má pravdu, ona by taky nejradši zůstala doma, trochu by si pohráli, koukli na nějaký film, uvařili společně, tyhle dny má Olga nejraději, už si to tak zařídila,

že práci o víkendu nedělá, maximálně, když Olí usne, a tyhle dny jsou jenom jejich, a v zimě, kdy se setmí v pět odpoledne, někdy zůstanou společně v posteli celý den. A Fanyňa s Bětou jsou protivný cácory, který Olího nemají rády, a Olga jenom doufá, že to bude lepší než minule, kdy ho zavřely do garáže a pak ho jedna z nich, Olga už neví která, shodila z houpačky a Olí ji pak kousnul do krve a Blanka byla nasraná a hysterická a takovýhle věci nemá ona, Olga, zapotřebí.

Dojdou do kavárny, vůně kávy, když otevřou dveře, to Olga miluje, ještě že šli, vlastně by měla být Olímu vděčná, s dobrou kávou bude celý den lepší. Jen jejich stůl je obsazený, neběžné, takhle brzo ráno, sedí u něj nějaký mladý kluk oblečený jako blázen, s maličkým notebookem.

Tak kam si sedneme? optá se Olího, všechny ostatní stůlky jsou volné, ale Oliver už se mračí.

Ne, mami, musíme sedět tam co vždycky.

To nejde, Olí, tam sedí pán.

Tak ať si přeseďne.

Olí, byl tu první, vybral si to místo, s tím se nedá nic dělat.

Jdi se ho zeptat.

No to nejdu. Jestli tam chceš sedět, jdi se ho zeptat sám. Ale musel bys ho poprosit.

Maminko, prosím.

Ne mě, toho pána.

Olí jí naznačuje, ať se skloní, a pak jí pošeptá, ale já se stydím.

To já taky, Olí. Tohle dělat nebudu, v kavárnách to prostě takhle chodí.

Mami!

Nech toho, vyber si místo a pojď se najíst, abysme to vůbec stihli.

Ale to už ten mladík vstává a bere si počítač, tak si sem sedněte, to je v pohodě, a odsouvá se vedle, Olga se na něj vděčně usměje, Oliver se na něj ani nepodívá a už se souká na svoji obvyklou židličku a sundává si bundu, konečně šťastný.

Chci párek, džus jablečnej a cookie.

Ona si objedná presu s mlíkem, vodu a croissant. Sice má velký hlad, ale dneska se ještě nají dost a teď by si to stejně neužila, sakra, už je po půl desátý, Oli, musíš to sníst rychle a jdeme.

Mami, a proč, když ta oslava je až odpoledne?

Protože jedem s tetou Blankou a ta chce jet už v jedenáct, abysme mohli pomoci babičce s vařením a přípravama, víš?

Já ale nechci pomáhat s vařením.

Ty nemusíš.

A ty musíš?

Ne, nemusím, ale chci.

Ale ty neumíš vařit.

No tak budu pomáhat ostatním, který umí vařit.

Teta Blanka umí?

Umí.

A teta Týna?

No... teta Týna asi taky umí. Asi jako já.

A jaktože ty neumíš líp?

Protože mě to nebaví a už mě nedus, Oli.

Hm. Oliver chvilku mlčí a žvýká párek. A mami, co kdybysme jeli třeba pozděj vlakem. To by nešlo?

Nešlo.

Proč?

Nerada jezdím vlakem, trochu lže, kdysi to milovala, ale s dítětem a spoustou věcí ne, a taky už si odvykla, všude jezdí autem.

Ale já jo. Moc rád bych jel, protože už jsem dlouho nejel.

Olí, už toho fakt nech, sněž ten párek a pojď, nemáme sba-
leno a tys dědovi ještě nenakreslil ten obrázek.

Oliver mlčí a nejpomaleji na světě jí párek, to dělá naschvál,
ale to nevadí, Olga mrkne na hodinky, v deset nejpozději od-
cházíme, ať to sní, nebo ne.

Olí, za pět minut odcházíme, i když to nebudeš mít snědený,
je to jasný?

Kývne a dál nejí.

Olga dopije kávu a v duchu se samozřejmě připravuje
na scénu, která nastane, Oliver nechce odejít, protože nedo-
jedl, ne, nedělal to schválně, najednou chce ten párek dojíst,
jako kdyby to bylo jediné a nejlepší jídlo na světě, chvíli se do-
hadují, místo aby to rychle dojedl, pak začne brečet, kvílet,
sesune se ze židle na zem, jako by mu byly dva roky, nudle
u nosu a pořád dokola, že chce Lenku, že Lenka by na něj
nikdy nebyla tak zlá, že chce, aby Lenka byla jeho maminka,
protože je hodná a ne jako ona. Má chuť mu říct, že Lenku ona
platí, a že jestli ji Oliver bude dál srát, tak taky Lenka nemusí
už nikdy přijít, ale samozřejmě, tohle se dětem říkat nesmí, tak
to neřekne a snese tu scénu. Hipster vyklidí pole a servírka
se usmívá dost kysele, Oliver kvílí víc, teď už na něj žádná její
rozumná řeč neplatí, pořád fňuká, při oblíkání bundy se s ní
pere, ale z posledních sil, samotnýho ho ta scéna vyčerpala,
ji ale daleko víc, domů dojdou — on se samozřejmě příšerně
plouží, věší se jí na ruku — v půl jedenácté. Oliver odhodí
bundu na botník a zaleze do pokoje pod svoji vysokou postel,
kde má z polštářů a plyšáků pelech, teď se tam zavrtá, hrozně
ukřivděnej, Olga už teď unavená tím, že ho bude muset za ne-
celou půlhodinku tahat ven, no nic, dá se do balení, nejdřív pro
něj, nějaké oblečení, hračky si snad sbalí sám, což mu i řekne,
ovšem žádná odpověď.

Sbalí iPad (který sice dostal od Ježíška Oliver, ale pod kontrolou ho má ona, když na něm Oliver hraje moc dlouho, tak mu ho klidně zabaví), aby si mohl Olí za jízdy hrát, i když by ho nejraději nebrala, za tohle hrozný ráno, ale to by se Olí zas po cestě, případně na místě, strašně nudil.

Za deset minut jedenáct začne řešit dárek pro tátu, balicí papír najde, je na sebe na chvílku pyšná, že si vzpomněla, kam ho uložila nejspíš po Olího narozeninách, což bylo před půlrokem, ale lepicí pásku najít nemůže, najde jenom modrou, papír je červený, no co, bude to veselé, jí to nevadí, ale proti Blance to beztak bude vypadat, jako by ten dárek balilo dítě, sakra, Oliver nenakreslil ten obrázek, no teď to určitě neudělá, takže Olga sbalí ještě blok a pastelky, nakreslí to tam, než začne oslava, a hotovo.

Zabalí horko těžko dárek, je to velká krabice, vyčistí si zuby a namaluje se pořádně, i vlasy si učeše lépe, spokojeně se na sebe zazubí, ale pak mrkne na hodiny, je jedenáct nula sedm. Zazvoní telefon, který má v kapse, volá Blanka, aha, už je tady, sakra, potřebuje ještě alespoň čtvrt hodiny, aby nějak Olího dostala ven ve slušnější náladě, než má teď, měla mu tu kavárnu už na začátku odmítnout a vydržet tu scénu, už by byl vytrucovanej a v klidu, ale ona byla hodná, chtěla být nejhodnější maminka na světě a teď aby ho tahala za nohy zpod postele, a ještě takhle narychlo, to bude ještě horší. A to už vůbec nepřipadá v úvahu, že by si snad oblékl něco, co by chtěla ona — kdysi i jeho bavilo být sladěný s ní, ale ty časy jsou pryč, v pěti a půl letech, to tedy čekala, že to bude později, že kluk se při výběru oblečení tolik vzpouzet nebude, chyba.

Už se chystá, že Blance řekne, ať prostě deset minut počkají, jasně, bude mít řeči, co s dětma a miminem v autě, navíc ona dělá Olze laskavost, ne naopak, a ještě na ni bude muset čekat,

na to všechno je Olga připravená, ale Blanka začne rychleji, má zpoždění, zapoměla jí zavolat, hrozně se omlouvá, bude u ní až v půl a taky přijede Kristýna, ta tam možná bude dřív, Olino, nemůžu mluvit, zavolám, až budu u tebe, jo? Pa!

Oli, vylez.

Bez odpovědi, to je jasný.

MARIE

Když se narodila Olga, myslela jsem si, že všechno přijde samo, ten cit, to naplnění, to, že celý svět je teď miminko, celý můj svět že bude ta maličká osůbka, nejdřív skoro panenka, že přestanu přemýšlet nad tím, že takhle jsem žít nechtěla, ani tady a nejspíš ani s ním a vlastně i s jeho matkou, protože ona je pořád přítomná. To ještě netuším, že to bude trvat léta, že to bude takový tichý boj kdo s koho, kdy nikdo nebude na mojí straně, učí mě starat se o Olgu a říká mi, jak se má co dělat, i kdybych to tehdy cítila jinak, nemám sílu se bránit, tak to nechám být a dělám to podle ní, ale stejně jí to není dost dobré, od začátku byla přesvědčená, že jsem pro jejího syna málo, a přitom co si myslela, že najde za štěstí? Ale třeba jen chtěla, aby zůstal napořád s ní, sám, a teď si je jistá, že ani o dítě se nedokážu postarat, nebo ne dost dobře. Nekoším, nejde to, cítím, jak mám Olinu málo ráda, a myslím, že tímhle by se to zlepšilo, byla bych si s ní blíží, ale nejsem.

Po třech měsících se on vrátí ke mně, ke mně a k Olince, do ložnice, první sex po hrozně dlouhé době, když jsem čekala dítě, asi se bál, nevím, byla jsem vlastně ráda, trápilo mě spíš to, že jsme si už nebyli blízcí, ale kdy jsme naposledy byli? Možná jako studentka s ním v kabinetu, nic neřešit, pak si upravit oblečení a každý domů.

Teď už necítím žádné vzrušení, žádnou touhu, a hned znovu otěhotním. Poprvé, když jsem to zjistila, jsem se strašně bála, ale pořád jsem nějak doufala, že to bude k něčemu dobré, že mě třeba bude mít zase rád jako na začátku, že si uvědomí, že jsme rodina, že my dva a pak my tři s Olinkou, naše společenství, jsme to hlavní v jeho životě, že už není sám, nebo sám s matkou, ale to se nestalo.

Takže teď, podruhé, je to jenom děs, vím, že se nic nestane, budu dál na všechno sama, jen s dvěma dětmi místo jednoho. Nechci druhé dítě. Ale neudělám nic.

A pak mám dvě dcery, už se o ně umím starat, ale na nic víc není čas než na ně, starost o dům, musím být vzorná hospodyňka a nejsem, musím mít pár králíků a pár slepic a na zahradě meruňky a mrkev, možná bych i sama chtěla, ale kdyby to mohlo být po mém, ale nic po mém není, o to všechno se pořád stará ona, ona říká, že to tak musí být, pro děti je přece domácí ovoce a zelenina to nejlepší a králík je nejlepší maso. Takže musím ráno a večer zalévat záhony a krmit ta zvířata, která pak neumí zabít nikdo jiný než ona, on ne, na to má jemné ruce, někdo, kdo učí na univerzitě, se nemusel učit zabíjet králíky. Já musím, ona mě to naučí, králíky už nikdy potom nejím.

A musím se starat o něj, žehlit mu košile a zašívát ponožky, je ještě doba, kdy se zašívá, nevyhazuje, vařit mu teplé večeře, protože kdo ví, co přes den jí, hlavně aby on měl svůj komfort a práci, z které přijíždí tak, aby přečetl dětem pohádku na dobrou noc, najedl se a pak se zavřel zase ve své pracovně. A já dole v kuchyni myju nádobí a připravuju si jídlo na zítra, a když se podívám nahoru na kopec, vidím okýnka v jejím domě svítit.

A pak ona přichází a říká mi, co jsem udělala špatně, proč je moje mrkvička malá a kytky na zahrádce do ulice uvadly, a Olina ještě nechodí na nočník a Blanka pořád nechodí, v roce

a půl, vlastně je to zajímavé, jak ona zvládá svoji domácnost nahore na kopci, péct buchty a pak je sem nosit, takové já neumím, tak aby si jich on a holčičky užili, a pořád má dost času montovat se mi do výchovy holčiček i do vztahu s ním. Možná že kdyby ona trochu povolila, trochu mě nechala, tak bych si i v tomhle našla to hezké. Ale zatím nenacházím, na zahradu chodím, abych nebyla vevnitř s ní, ale na plodinách mi nezáleží, na domě mi nezáleží, nemůžu s ničím ani hnout, i kdyby si on toho nevšiml, ona by to nedovolila. Anebo jsem jenom neuměla být tvrdší, důraznější. Ale nějak mi na všem přestalo záležet, kromě dětí. Myslím, že jsem si s nimi hodně hrála a hodně se jim věnovala. A pak vidět, jak Olga zbožňuje jeho, možná právě proto, jak málo času na ně má, a jak Blanka ráda chodí do domku na kopci, kde má babička pokaždé nějakou dobrotu, vdolky nebo řízky, zatímco já večer jen tak sedím nebo přinejlepším šiju, unavená a smutná, jídlo mě nezajímá, to, jak mě neměl rád, ten jeho neustálý mlčenlivý odpor, to ze mě vysálo zbytek energie. Jediné, co mě bavilo, bylo šití.

Stroj mi zbyl po mamince. Maminka umřela na rakovinu. Táta se odstěhoval na naši chatu a tam chodil na ryby a stával se z něj osamělý blázen, vídali jsme se tak málo, byl daleko, já bez auta, jet tam jako celá rodina, to vyšlo třikrát do roka.

Takže jsem si přivezla stroj. Kdysi mě to maminka učila. Vítězství vidět první ušitou košilku, byla růžová s kytkami, pro Olínku. Jen jsem ji ušila moc malou, když jsem jí ji oblékala asi potřetí, roztrhla se. To nevadilo. Zašila jsem ji a ušila jinou, větší. Klapání toho stroje byl nejhezčí zvuk. Možná jsme doma měli špinavá okna a na stole igelitový ubrus (protože ona si myslela, že je to s dětmi praktické, já bych ušila krásný, ale cokoliv, co ona nechtěla a netýkalo se to přímo dětí, jsem hned vzdala), ale moje děti měly nejhezčí šatičky, i když s tím taky bojovala,

vždycky je vysvlíkla, přece si tyhle hezký šatičky nechceš zničit, Olinko, a oblíkla je zas do tepláků, to je přece praktičtější, a pletla jim svetry a ponožky a čepice a šály, aby měly ty její věci, ne ty moje, kdyby se daly uplést letní šaty, pletla by i je, to tak, abych jim něco z těchhle věcí koupila.

A on mi za trest stroj bral. A jednou mi prožil ruku. Jenom jehlou bez niti. Jen jedno píchnutí, nic to nebylo. Pak jsem šila dál.

JEHO ŽENA MU NEROZUMÍ

Kristýna se probouzí pomalu, v puse hrozně, polkne, v krku jí trochu bolí, a vůbec celkově je jí hrozně špatně. Hlava i žaludek. Teď se dát dohromady, než bude muset jet. Převalí se na druhý bok a doopravdy se lekne, David leží vedle ní a spí. V jedné vteřince jí dojde všechno, co včera udělala. Ježíš, do prdele, to je příšerný. Chce se okamžitě odplížit, za prvé proto, aby se v koupelně trochu srovnala, a za druhé proto, že se strašně stydí, jak se včera chovala, vstane potichoučku z postele, ježíš, je jí ještě hůř, kolik toho asi vypila, určitě víc než sedm tequil a nějaké víno, fuj, do háje, co teď? Ano, je nahá, ale u postele leží triko, asi Davidovo, rychle si ho oblékne, voní jako on a smrdí trochu hospodou, zkontroluje Davida, spí dál s otevřenou pusou, nic hezkého.

Doplouží se do koupelny a ztěžka sedne na vanu, to je teda zoufalá situace, jak je jí hrozně, dneska ta oslava, David tady, co s ním teď? Ale co je horší, určitě ji už nebude chtít vidět, i když je pravda, že taky něco vypil, třeba mu ta její hrozná scéna nepřipadala tak hrozná, možná fakt ne, když s ní přišel sem, a má ji rád, zná ji, to bude dobrý.

Ale teď se musí vzmužit. Vyndá z kelímku zubní kartáček a pastu a natočí si vodu, je hnusná, trochu po pastě, trochu vlašná, jak ji nenechala odtéct, i tak kelímek vypije a nalije si další. Vstane a podívá se do zrcadla, ano, tohle Kristýna vlastně čekala, že to bude takováhle tragédie, polorozmazaný šminky, rozčuchaný vlasy, opláchně si obličej a pak si ho tře odličovacím ubrouskem, pro jistotu ještě jedním. Než oschne tvář, učeše vlasy a udělá si culík, tím nebude tak poznat, jaké je má. Obličej namaže krémem. Znovu si sedne. Co teď? Stejně těmi všemi úkony jen oddaluje moment, kdy se vrátí k Davidovi, protože jak se k němu chovat, tohle ještě nikdy neudělala.

Pak se rozhodne, že se vplíží do pokoje a koukne se na mobil, kolik je vlastně hodin, protože venku je sice šero, ale to je teď pořád, tak opatrně otevřít dveře a našlapovat zlehka, i tak parkety vržou, ale on chrápe, slyší Kristýna, dobře, popadne svůj mobil a chytře, jak si hned pomyslí, vytrhne ze zásuvky vedle postele i nabíječku a znovu se odplíží do koupelny, cestou vytáhne z lednice krabici pomerančového džusu.

Telefon do nabíječky, zapnout, a než se oživí, vypít kelímek naředěného džusu, ňam. Podívat se, je půl desátý, tak to není tak hrozný, Blanka ji vyzvedne po půl jedenáctý, vlastně to jde, i když teda neví, jak to má David, noci, kdy zůstal do rána, by asi dokázala spočítat, no ale to není moje starost, pomyslí si popuzeně, a nikdy nebude, tak se nestarej.

Jen tak ze zájmu, protože si to nepamatuje (ale neměla by pít tak, aby si nepamatovala detaily, říká si jako už několikrát předtím, to už je opravdu zoufalecký a lůzrovský, není jí dvacet a není první rok na vejšce), otevře zprávy a koukne, co vlastně psala Davidovi.

Koťátko, proč nejsi online, kde jsi?

Jsem s Klárou venku.

Ty se mnou nemluvíš?

Ne.

Ale no tak. Přece mě nenecháš celej večer samotnýho.

Tak běž za ženou.

Smutnej usměváček.

To je tak všechno, na co se vzmužeš, co? (To už byla hodně opilá, vzpomíná si, jak — už po stopadesáté — vykládá Kláře, jak je to na hovno a že ho pošle do háje, protože to nemá žádnou cenu, a Klára poslouchá a nejspíš ví, že to zas neudělá, a pak dostane Kristýna tenhle vynikající nápad, zatím to udělala jenom dvakrát, možná třikrát, za ten rok, a nikdy to nedopadlo dobře, vlastně vždycky to dopadlo tak, že se pak pár týdnů neviděli a snažili se to ukončit, ale pak je to přemohlo, ten cit nebo co je k sobě poutá.)

A pak zase ona: Nevíš, co na to říct, co?

A za pár minut: Ty seš stejnej jako všichni.

A zase ona: No jasně, tak jsem se trefila. Už mi nepiš, ale to se ti hodí, vid', taky co bys mi psal, že jo? Jdi si lehnout ke své ženě a měj se krásně. (Tohle si třeba nepamatuje, že napsala.)

A pak asi po půlhodině on: Kde jsi?

A ona: Proč jako?

Přijdu.

A tady v ten moment měla napsat, že nechce, doopít se, pak zvracet na zastávce tramvaje anebo před vchodem, pokud by

jela taxíkem, a teď ráno se probudit a začít ten život s někým počítat znovu od začátku, ale ona samozřejmě napsala, kde je, načež on přijel, protože jeho žena i s dceruškou jsou někde v prdeli, takže Klára znechuceně odešla — ženáč, kterej podvádí svoji ženu, je pro ni zmetek, a to, že je Kristýna nespokojená, je jenom takovej přídavek, načež Kristýna s Davidem vypila další tak tři čtyři panáky, nejdřív mu samozřejmě řekla, ať jde do háje a že už ho nechce vídat a že prostě není šťastná a chce bejt a on je chyba, a křičela na něj, snad mu i řekla, že je hajzl a srab, ale pak se to nějak otočilo, bohužel detaily zase neví, možná jí došly síly anebo to prostě nechala plynout, protože stejně měla radost, ano, už když ho uviděla, jak přichází k jejich stolu, tak v tu chvíli skutečně v životě stačilo, že za ní přijel.

A pak neodešel, i když mu nadávala, tak to nechala být, dál pili, ona víc, a on zase říkal, jak mu jeho žena nerozumí a jak spolu nemají vůbec nic společného a jak se vlastně baví jenom o dítěti a jak takhle žít dál nechce a nemůže, bez lásky, takový ty hrozný kec, který mu Kristýna věřila, a pak odjeli taxíkem, a když před domem zvracela, David jí držel vlasy, i když ho odstrkovala, protože se styděla, a pak si naproti v nonstopu koupili pizzu, kterou snědli v posteli a pak spolu spali, samozřejmě, a bylo to skvělý a zase si stokrát řekli, jak se milují, a Kristýna se teď na sebe dívá do zrcadla, není to tak hrozný, ušklibne se, vypadám mladší, než jsem, protože mám velký oči a slušnou pleť.

A ona mu zase věří a co víc, ona ho miluje, a co, ještě není tak stará, nemusí to hrotit, teď je tý holčičce (kterou nikdy sama pro sebe nenazývá jménem) takových devět, možná deset, tak za tři roky bude na tátu srát (anebo nebude, Olina třeba tátu miluje doteďka, proto taky nemá žádnýho chlapa, ale to se tý holčičce určitě nestane, už proto, že David není

tak dobrej táta jako náš táta, hehe, znovu se ušklíbne) a pak on třeba snadněji odejde. Anebo prostě ho Kristýna milovat přestane a bude to.

Vtom jí začne zvonit telefon, volá Blanka, vezme to, Blanka asi nestíhá ji vyzvednout, ať Kristýna dojede k Olině a sraz tam, no tak jo. Ukončí hovor a vedle zakašle David, teprve v tu chvíli Kristýnu napadne, že si měla vyčistit zuby, sakra, přece, tak si rychle do pusy vytlačí trochu pasty a nasucho to párkrát přejede kartáčkem, vyplivne, vypláchne pusu a zpátky do pokoje.

David sedí v posteli, nevypadá moc dobře, trochu plešatí a taky má dvě brady a moc úzký rty, něco hledá, letmo na ni mrkne, hledá dál.

Ty tu nemáš nabíječku, kotě? Vždyť jsi ji tu vždycky měla. (Jak vždycky, napadne Kristýnu, byl tu tak třikrát, co teda ví?)

Mám ji v koupelně.

A nemáš tu ještě jednu?

Asi jo... Kristýna jde k pracovnímu stolu a najde konec nabíječky, vytáhne ji zpod hromady papírů a fotek a všeho možnýho a hodí ji na postel, David vstane a telefon připojí. Zapne ho, dlouhé pípnutí.

Ježíš, do prdele, to už je tolik?

Kristýna mlčí, no jo, musí domů, to je jasný.

David si sbírá oblečení a přitom dál nadává. Vždyť je venku zasraný šero, jako kdyby bylo sedm.

Kam vlastně musíš? Vždyť jsi říkal, že jsou u babičky.

Jedu za nima.

Jasně, během vteřiny je zase všechno špatně, před chvilkou se cítila jako královna vesmíru a teď má co dělat, aby se nerozbrečela, to je vlastně jasný, jede za nima na víkend. Aby si nevšiml, jak se tváří, nakoukne do lednice, jenom jogurty

a zelenina, zrovna dneska, kdy by si nejradši dala vejce nebo vegošskej párek s křenem, to byl teda nápad nakoupit si jenom tyhle zdravý hnusy. Pak si ale radostněji uvědomí, že stejně musí ven, tak se prostě nají někde cestou, koupí si třeba smažák. Myšlenka na jídlo ji trochu uklidní, přesto zavře chudinku lednici trochu zprudka.

Musím okamžitě jít, koťátko, nezlob se, ale byla to krásná noc, vid'. Přivine se k ní, jen v trenýrkách, trochu mu smrdí z pusy, ale to má asi omluvený, horší je, že má ospalky, to Kristýna nesnáší, ale jeho miluje, takže se k němu taky přitiskne, zavře oči, on sám ale voní hezky, jako David a sex, on ji pevně chytne, bylo to fakt moc fajn. To Kristýnu zase popudí, moc fajn, to se přece o tak zásadní noci nedá říct, moc fajn je palačinka s jahodama, tak se trochu odtáhne, to on už ale nevnímá, pustí ji a obléká se, spěchá, Kristýna si ho dál prohlíží, co ona na něm vlastně miluje, vždyť prostě ani není hezkej, má malý a úzký rty a tělo má měkoučký, sice je hubenej, ale nesportuje a nikdy to nedělal, ona se kvůli němu pořád snaží nějak vypadat, a on? Kristýna se otočí, proč tohle dělám, tím ho milovat nepřestanu a jenom mi to kazí karmu, už jsem si tohle prošla mockrát, teď by měla říct co nejlhostejněj, že óká a že ona se jde umýt, sundat to jeho triko a prostě odejít do koupelny, to by na něj platilo, tenhle nezájem, ale ona tady místo toho bude okounět, než odejde, což ho jistě sere (ji by sralo, kdyby se jen tak koukal na to, jak se ona obléká), jenom, aby si na rozloučenou mohli dát pusu. Kristýna se vnitřně hecuje, že to přece jen udělá, že ho tam nechá, vtom ale zazvoní Davidovi telefon, do háje, sykne on, a to už Kristýna ví, že volá žena, tak jdi do koupelny, a on skutečně vytrhne telefon z nabíječky a jde. Tam pustí vodu, asi abych nic neslyšela, ale slyším, ty kecy o tom, jak je doma, akorát zaspal, ale už se obléká,

už jede, jo, Karolínko, půjdeme k rybníku, holčička má jméno a Kristýna ho moc dobře zná, Kristýna mezitím sundá jeho triko a oblékne si svoje, taky leželo na zemi, příšerně smrdí kouřem a hospodou, víc než to jeho.

David ukončí hovor, papa, vyleze z koupelny, má takovej ten provinilej pohled, aspoň kdyby si ho odpustil, když už jsem sráč, tak proč se za to stydět, teď ho Kristýna spíš nenávidí než miluje, škoda, že to netrvá dýl, než k ní přijde a pusou, koťátko moje, už teď se na tebe zase těším (i to, chápe Kristýna, je jen kec, přesto se uvnitř zatetelí radostí), ale to už on musí jít, oblékne si to triko, co ona sundala, svetr a bundu, obuje se a jde. Kristýna stojí v pokoji a poslouchá jeho vzdalující se kroky, teprve když v kabelce najde polovykouřenou krabičku odpor-
ných LMek (kouří jinak jenom marlbora, ale asi je v tom baru neměli) a zapálí si cigaretu, celé to na ni dolehne, to, jak je jí špatně, a to, jak žije špatně, na chvilku slzy v očích, cigaretu típnout v pülce, fuj, tohle bylo nechutný, kouřit hned ráno po tom včerejšku. Tak jde, začne napouštět vanu, mezitím si lehne a jen tak čumí, musíš se sebrat, jedeš k rodičům na oslavu, tam budeš muset předstírat, že je všechno bezva, z toho se nevymluvíš, i když by bylo nejlepší jen tak ležet celej den v posteli, dojít si pro čínu a koukat se na nějaký filmy. No ale ne, společenská událost, sladěný termíny nás všech, akorát dárek nemáš, protože to nechala na poslední chvíli, teď něco koupíš cestou, takže budeš nejtrapnější, protože Olinka koupí něco super, drahýho, aby bylo vidět, jak na to má, a Blanka něco báječnýho, co bude zabalený, jako kdyby to balila do nějaký soutěže o nejlíp zabalenej dárek, a jejich děti nakreslej roztomilý obrázky a já zas nejhůř, ale to je jedno, protože mě má táta nejradši, takže co. A vezme si na sebe proužkovaný triko, námořnický, protože s tátou tyhle trika nosili, když byla

malá, a tátu to potěší, protože takovýchle věci jsou důležitější než nějaký drahej přístroj.

Pípne telefon, píše David, už teď se mi stýská, koťátko!

No vida, ono to dopadne, teď si užít víkend, i když jako každéj víkend sama, přece jenom je ten život fajn, ještě jsem mladá a život mám kromě Davida docela dobře zařízenej, mám kamarády a mám práci, co není hrozná, a hlavně mám opravdovou lásku, a to nemá každéj.

S touhle novou energií vstane, dojde do koupelny, ale vanu nestihne, jen se osprchuje a půjde pro nějaký ten dárek. Ale zas když už je skoro napuštěná... no, tak krátkou.

ABY BLANKA VŠECHNO STIHLA

Blanka stojí uprostřed lesoparčíku, a když zařve Barone, od pusy jí jde pára. Ticho. Ne, už křičet nemusí, už tady na něj volá nejmíň deset minut, je pryč. Ten malej zmetek zase utekl. Ten si umí vybrat moment. Pes pitomej.

Blanka přemýšlí, jestli tady má ještě čekat, anebo se vrátit, ale co tady, Baron hned tak nepřijde, a ona musí domů, nebude tady zbytečně křičet jako blázen, ten pes nepřijde, když už utekl, bude pryč nejmíň hodinu. Ale spíš víc.

No tak co. Baron domů trefí, tak ho prostě nevezme ona s dětma, ale vezme ho pak Libor. Akorát že Libor se bude tvářit, pes v jeho vymydleném autě, kde ani děti nesmí jíst rohlík. Když je potřeba vézt někam psy, tak jejím volvem, nikdy ne jeho mercedesem.

Ona prostě musí dobalit věci a jet, sraz se ségrama, ale co když Baron někde vběhne pod auto, měla by sem poslat holky, ať na něj dál volají, anebo Libora, který beztak ještě leží. Jo, to udělá, ona s dětma už prostě musí jet. Blanka se podívá na hodinky, sakra, teď už stres, proč nemůže někdy něco vycházet podle plánu?

A ona přitom vstává v sedm, aby všechno stihla, aby byli všichni spokojení, aby všechno vycházelo.

Probudila se dokonce už deset minut před budíkem, který si nastavila na sedm. Kdyby v ten první okamžik po probuzení, po zamáčknutí budíku, zavřela oči, znovu by usnula na několik hodin, krmila Filípka před dvěma hodinama, on pak sice usne hned, ale ona ne, takže spala teď hodinu a čtvrt a dohromady za noc asi šest, to není špatný, tak se vzmůž a vstaň, máš toho dneska moc, a nestihneš to, když teď ještě usneš. Hlavně nezavířit oči. I tak to trvá asi pět minut, než dokáže vstát.

Sbírá se potichu, aby neprobudila Libora ani Filípka, Libor trochu chrápe, Filípek spí ale neslyšně, chvilku ho pozoruje, jestli dýchá, dýchá, iracionální úleva, přece kdyby nedýchal, tak by to na první pohled viděla, že už nežije. Ale tenhle strach si nepřipouštět, na to, aby měla monitor dechu, už je příliš zkušená matka, a vlastně jí většinou tyhle obavy opravdu připadají přehnané a směšné, ale někdy, když se podívá a Filípek tam leží jako porcelánová panenka, má chuť ho šťouchnout, aby aspoň vzdychnul.

Blanka potichu odejde z ložnice, prkna trochu vržou, to se asi dalo čekat, jak vysychají, ale stejně ji to štve, člověk do něčeho investuje takový prachy, a pak to vrže. Dojde do kuchyně, dá vařit vodu na čaj a kávu. Na záchod, do koupelny se osprchovat, je sama a nikdo za ní nemůže, tohle je její

nejhezčí chvílka dne, i když by to nepřiznala, protože by si připadala jako špatná matka.

Dnes, když je doma Libor, se dokonce může v koupelně zamknout, dlouhá sprcha, zbytečně dlouhá, už se jí určitě mezi tím voda uvařila, při utírání se vyhnout pohledem zrcadlu, teď po těch třech měsících to je pořád špatný, vážila se jen jednou a pak musela brečet, ale Fany byla zrovna doma, takže to musela před ní skrývat, při vážení měla navíc deset kilo, teď má tak asi sedm a je jasná věc, že všech už se nikdy nezbaví, kalhoty velikosti 40 už nikdy neoblíknou, je jí třicet tři, což není zas tak moc, nad tím už vůbec nepřemýšlet, má tři zdravé děti a krásný dům, a až začne konečně pořádně cvičit, až na to bude mít trochu čas, tak to bude lepší.

Dojde v županu do kuchyně, do jedné konvice ovocný čaj pro holky, do druhé zelený pro sebe, Libor snídá kávu, ona jen výjimečně, to už slyší cvaknout dveře od pokojíku, a skutečně, přichází Bětka, dobrý ráno, Bětuško, vesele ahoj, Bětka je veselá povaha, to má štěstí, ale možná to není štěstí, možná že prostřední dítě si prostě nemůže brát všechno jako ten nejstarší a taky nemá tolik pozornosti jako ten nejmladší, tak co mu pak zbývá jiného než brát život zlehka. Jako ona. Ale Blanka si dává pozor, aby věnovala holkám pozornosti stejně, ale je to těžké, protože Fanyňka je prostě smutnější povaha a Filípek ji teď moc potřebuje.

Naštěstí to ale opravdu vypadá, že Bětka bude v pohodě.

Na záchod projde Fany, ahoj Fanyňko, ta odpoví sotva na půl úst, to teď puberta začíná v devíti letech?

Fany se zamkne na záchodě. Blanka to nerada vidí, ale samozřejmě že je to normální, že se začala zamykat, za chvílku se s ní přestane bavit, začne se zamykat i v pokojíčku a pak

odejde z domova a Blanka o ní nebude nic vědět, občas si to představuje, jaké to bude, představuje si různé situace, co by tak Fanyňka mohla zažívat, nic strašného, běžnosti mladého života, a přesto je jí z toho strašně úzko.

Fany až donedávna nevadilo, když ji Blanka venku před lidma chytla za ruku. Teď už se ale nenechá chytit, Blance je z toho smutno, Fany k ní byla dlouho přimknutá a teď, v tomhle školním roce, se to změnilo, Blanka má občas strach, jestli se jí něco neděje, třeba jestli ji někdo ve škole netrápí. Chce to někdy řešit s Liborem, ale ten mává rukou, buď ráda, že se trochu osamostatnila, do třetí třídy pořád chtěla, aby ji Blanka doprovázela do školy a ze školy, což Liborovi vadilo, takže Libor nic řešit nechce, stejně jako ostatní věci v jejich domově i životě, proč asi.

Blanka uslyší Filípkův pláč, rychle do ložnice, už je probuzená, velký oči, už neusne, vyndá ho z postýlky, zato Libor pořád spí, Filípek pláče dál, už má asi hlad, chudáček, bere ho na přebalení a krmení do obýváku, přece nebude Libora rušit.

Při kojení přemýšlí, jak nejlépe ten dnešek zorganizovat, až Filípek dojí, dá ho na chvílku zpět do postýlky a pustí mu kolotoč, zatím připraví snídani pro sebe a pro holky, donutí Bětku, aby šla s Baronem ven (s Lordem půjde později Libor, to mu ale tady musí napsat, protože Libor si asi pospí, poslední dobou chodí z práce zase v jedenáct každý den a pak sedí v pracovně do dvou, jestli pracuje, to Blanka nezjišťuje a zjišťovat nebude, ale je jasný, že se chce jeden den v týdnu vyspat, zaplašit myšlenku, kdy se asi vyspí ona, kdy ji někdo nechá), s pomocí Fanyňky jim zabalí na víkend, aby mohli v deset vyjet.

Blanka Filípka láskyplně pozoruje, teď je to nejlepší, největší láska, nikdy už to nebude víc, i když je to pořád skvělé,

miminko je to jen tak krátce, člověk by si to měl daleko víc užít, zvláště když je jisté, že tohle je její poslední.

Chvilku s ním pak chodí po bytě, aby si odkrknul, Filípek si odkrkne a poblíže jí triko a podprsenku, samozřejmě že už si oblékla svoji nejlepší, teď si musí vzít jinou, hned v tu chvilku ví, že svoji druhou nejlepší má v koši na špinavé prádlo a že ta třetí je hrozná, doopravdy hrozná, v té nemůže jet, ale sakra v týhle taky ne, prostě si vezme tu hroznou čistou, tuhle si přepere a dosuší, až tam přijedou, a pak si ji hned převlékne.

Přestože řešení našla, a jiné není, trochu rozladěně položí Filípka do postýlky a pustí mu kolotoč, začne hrát jemná melodie, Libor se před hudbou zachumlá pod deku, Blanka se jde převléct a přeprat tu poblitou podprsenku, zatím ji pověsí na topení v koupelně.

Pak se vrátí do kuchyně a vytáhne pytlíky z čajových konvic, připraví na stůl lupínky a mléko, jogurty a džus, máslo a sýry, nakrájí chleba, pak teprve jde do pokojíku za holkama. Běta leží na posteli a prohlíží si časopis o kočkách, které si oblíbila, protože byla na návštěvě u své spolužačky Johanky a tam měli zrovna koťátka, od té doby chce kotě, ale to tedy ne. Přitom sluchátka na uších, poslouchá pořád dokola ty Příšerný Kašpárky, nebo jak se to jmenuje, takový odrhovačky a celý ten styl jejich, Blanka to nemusí, ale na druhou stranu, nic špatného to není, je to pro děti, nikdo tam nezpívá o tom, jak někoho zabije, nebo o sexu. Vlastně ji možná víc znepokojuje, že to Bětka poslouchá pořád dokola.

Fanka leží nahoře na své posteli, ruku má spuštěnou dolů a jen tak kouká.

Ráno a vpoledvečer, když se světlo mění z denního na večerní, je Fany nejvíc smutno. Neví přesně proč, všechno je moc složité.

Ve škole je to třeba složité, moc jí nebaví učení, kromě angličtiny, líbí se jí Michal z béčka, ale on ji ani nepozdraví, holky ze třídy se s ní nebaví, kromě Alice, ale ta má hrozně tlustý brejle a je divná, vůbec žádné kluk se jí nelíbí a ráda se učí, takže tím, že se s ní Fany kamarádí, je taky divná, ale je to jedno, když nikdo jiný se s ní nebaví, ale to asi taky nevádí, jenže mamce to už nemůže říkat, protože když to řekla minule, tak to mamka chtěla řešit s paní učitelkou, a to Fany vážně nechce, protože by to stejně nepochopila, že má Fany hnusnej starej telefon bez ničeho, i bez hudby, a že všichni už maj dotykáče, a že tím to taky je. A kdo má jaký boty. A kdo má jaký oblečení. Ale Fany nesnáší sukně, třeba.

Ale Alice je stejně kámoška, někdy jí radí při písémkách z matiky, která Fany nejde, a při obědě si může Fany vzít její zákusek, Alice má cukrovku, sladký nemůže nebo jenom speciální, její čokoláda má trochu divnou chuť, ne že by byla hnusná, je jenom trochu jiná, ne moc dobrým způsobem jiná.

S těma zákuskama je akorát blbý, že teď už je Fany nemůže jíst, už zákusky nejí vůbec, aby nebyla tlustá. Přitom třeba takovej ten makovej čtvereček je hrozně dobrej.

Bětka si představuje kotě, jaké určitě brzo dostane. Bude bílé jako sníh s růžovým čumáčkem a bude se jmenovat Bibi, sice mamka říká, že kočku doma mít nechce, že máme psy, ale Baron je víc Fany a mamky a Lord se už vůbec nepočítá, ten je na zahradě. A když si na sebe zvyknou, tak to nebude vadit, a ona nemá žádný svoje zvířátko na mazlení a taťka se netvářil, že by to nešlo, řekl, uvidíme, a to znamená, že teď s tím nemá otravovat, protože taťka asi přemýšlí o práci, ale neřekl, na to zapomeň, což by znamenalo, že to nepůjde. Bibi s ní bude spát v posteli. Ale nebude o tom zatím mluvit, mamka je dneska

nervózní, asi že někam jedou. Přitom ona se k babičce těší, protože babička má kočky, minule měla dvě, ale dneska jich tam může být i víc, kočky k babičce přicházejí a pak u ní bydlejí, ale spíš venku. V zimě v kotelně. Kdyby to s Bibi fakt nešlo tady, tak by jí možná mohla mít u babičky, to by nikomu neškodilo.

Zasednou k snídani, Bětka snídá potichu a rychle, už si chce jít zase po svém, Fanka nesnídá vůbec, jen tam sedí nad miskou s čokokuličkami. Najednou přiblíží ucho k misce.

Mami, Bětko, ticho. Hele.

Neslyší nic, ani Bětka ne.

Ty kuličky praskají, řekne Fany, takovej ten vítěznej úsměv, Blanka by jí nejraději dala pusku, ale jenom si to taky poslechne, má pravdu, čokokuličky v mléce jemně praskají. Zase misku přisune k Fance. Pořád je ještě dítě.

A jez.

Otočí se na Bětku.

Bětuško, dojdeš se psem a my zabalíme, Fany, jo?

Bětka se zatváří.

Mami... ať jde Fany.

Fany se zatváří.

Holky... já to všechno nezvládnou, a musíme vyjet v deset, bereme cestou tety.

Obě? řekne s nadějí Bětka, Kristýnu má ráda, tu chce.

Jo, obě.

I Olivera? řekne naopak s nenadějí.

I Olivera.

Obě protáhnou obličej.

Holky... vždyť si ho nemusíte všimnout. Ale je to bratranec a co víte, třeba už vyrostl a nebude tak... no, bude víc fajn.

Mami, řekne Bětka tím tónem „ty jsi tak hloupá“.

No to je jedno. Tak prostě ty jdeš se psem, Fany mi pomáhá s balením.

Mami... znovu zaprudí Bětka, ale proč, co je tak těžkého na tom, jít na deset patnáct minut ven?

Tak jdi, mami, ty s Baronem a já ohlídám Fílu, navrhne Bětka a Blanka už jenom chce, aby to bylo vyřešené, tak jo, dobře.

Oblékne se a vyzve Barona a on vyleze z pelechu a hned se tak komicky protáhne, na něj se zlobit nemůže, otevírá dveře a jdou.

Na zahradě se Baron přivítá s Lordem, chvíli si hrají, pak Lorda nechají za plotem, smutně kouká, ale ona nebude venčit dva psy, Lord by jí zdrhnul, kdepak, poslechne jenom Libora, a ani toho ne vždycky, a Libor chtěl tohodle obřího chlupatce, aby jim hlídal zahradu, prý že je šarplaninec plemeno ostré, ale své rodině oddané, Blanka neví, asi i kdyby ostrý nebyl, nikdo se k nim na zahradu neodvází. Ale bydlí venku a na mazlení je přece jen vhodnější krátkosrstý pes, ona s holkama se nakonec usnesly na buldočkovi, nepotřebuje tolik pohybu, a kdyby jeli na kola, rád si zatím poleží doma, rozhodně s ním člověk nemusí denně nachodit deset kilometrů, aby mu neskákal po hlavě, a i když Lord je taky miláček, Baron je člen rodiny. Lord je hlídač domu, Baron je vnitřní mazlíček. Kterej jednou za měsíc udělá tohle.

Vydá se domů, ještě párkrát přece jen na Barona zavolá, ale spíš pro formu, samozřejmě nic.

Než dojde domů, ovládne ji vztek a bezmoc z celé téhle situace — kdyby ho šla venčit Běta nebo Fany, tak ho z vodítka nepustí, to jenom ona je tak blbá a hodná, dopřát mu, aby se před cestou proběhl. Taky s ním mohl jít Libor, dost na tom, že nejede s náma, místo toho si leží, proč je všechno

na ní? Vráti se popuzeně do domu, Běta i Fany sedí u televize, Filípka před sebou, nad obličejíkem mu mávají nějakou zvonící hračkou, Filípek ale kouká na druhou stranu a cucá si ručičku.

Odežene holky si sbalit, vezme Filípka do náruče a jde do ložnice dobalit věci sobě a Filípkovi, ten má z nich tu největší tašku, a to ještě neřeší jídlo. Co si s sebou zabalí holky, to už Blanka neřeší, co si vezmou, budou mít.

Libor už je vzhůru, čte si na svém blackberry telefonu noviny, jako každé volné ráno. Blanka se nadechne, mile, co nejmileji.

Libore, Baron zdrhnul, ale já tu nemůžu čekat, jsem domluvená se ségrama a s mámou, že tam dorazím dřív, já bych potřebovala, abys tu na něj počkal, než pojeděš do práce, já doufám, že to nebude víc než hodina...

Libor úplně v klidu, jo, jasně, já můžu pracovat z domova...

Blance se uleví, aspoň tohle je vyřešeno, jen ji napadne, tak proč nejede rovnou s náma, mohl by přece pracovat u našich, ale nechá to být, stejně už to nejde, její auto je plné a on musí jet svým autem, aby vzal Filípkovi kočár, to je fuk, kdy přijede, dál o tom nepřemýšlet, znovu popohnat holky, přebalit Filípka a převléct ho z dupaček, v kterých spal, do dupaček, v kterých bude přes den.

Než to všechno udělá, Libor se obleče a vyjde se podívat po Baronovi, ale vrátí se po pár minutách sám, vždyť ho znáš, on se vrátí, a Blanka už mlčí, Libor jí pomůže naložit věci do auta, nastartuje, aby bylo v autě teplo, a v momentě, kdy z domu vyjde ona s Filípkem, Bětka pomáhá Liborovi, důležitá, Fanka ještě doma, nestíhá jako obvykle, se objeví Baron, vesele přiběhne, příšerně špinavej, chrochtá, jazyk vyplazenej a smrdí. Zůstane stát kousek dál, dobře ví, že ho nikdo nepochválí.

Tak takhle ho do auta nevezmu, řekne Libor.

A já jo? Jede nás sedm. V tu chvíli jí dojde, že Libor neupravil auto do sedmimístné podoby, ty dvě zadní sedačky jsou složené, musí se rozložit. Sakra, copak to Libor neví, že jedou i ségry? Už už chce něco říct, ale nejdřív se musí řešit pes, aby někoho nezaprasil.

Tak ho necháme doma, řekne nesmyslně Libor, ale Baron není Lord, přes noc sám být nemůže, oni zítra přijedou určitě až večer, ne, to by nešlo.

To přece nejde, řekne, když Libor mlčí, zná tohle jeho mlčení, to jeho tiché zkoušení, jestli to projde.

A kdo ho umeje? řekne zas Libor, Blanka mezitím posadí Filípka do autosedačky, no kdo asi, Libore, ty, já odjízdim, pomyslí si.

Mami, já ho umeju, přichází Fanka v pravý okamžik, já chci, aby jel s náma.

Fany...

Neboj, mami, já to udělám rychle.

Dívá se na Fančiny světle šedé džíny a na psa, který, jak má ten jazyk venku, vypadá, jako by se doširoka usmíval.

Já ti pomůžu, pojď, řekne Libor a popadne psa za obojek, tak moc ho nechce autem vézt, že ho raději umyje, ale on ho neumyje pořádně, jí bude smrdět v autě celou cestu, ví Blanka, a co má dělat než to říct, tak to řekne, počkej, já jdu, ty pohlídej Filípka, a převezme si Barona a jde ho umýt.

A ty prosím tě zatím rozlož ty zadní sedačky, jo? A než to uděláš, tak přikrej Fílu pořádně tou dekou, ať na něj netáhne.

Když dá Barona do vany a nechá Fanku, aby ho sprchovala, zavolá Kristýně, ať jede rovnou k Olině, pak chce volat Olině, ale Baron se zrovna hrozně oklepe, tak telefon do kapsy a osušit psa, Fanku pošle převlíknout mikinu, má ji mokrou,

a džíny, má je špinavé. Překvapí ji příjemně, že Fany neprotestuje, i když trochu nespokojeně se přitom tváří.

Fany ví, že se převlíct musí, protože Baron fakt hrozně smrděl, ale štve ji to, protože si tohle oblečení vybrala a jiný džíny si nechce brát, má jenom jedny radši a ty si musí nechat na pondělí do školy. Ale musela to říct, že Barona umyje, když ho chtěla s sebou, a to chtěla, protože je to její pejsek, Běta na něj dávno už kašle, protože Běta nikdy u ničeho dlouho nevydrží, takže Baron je prostě teď jakoby její, i když je všech. Akorát s ním sama nerada chodí do lesa.

Blanka utírá Barona — zvláštní a trochu odpudivý pach toho svinstva (co to asi bylo? mrtvá ryba, mrtvá kachna? nějaké staré hovno?) a zároveň sprchového gelu s vůní citrusů — a Baron jí vděčně olizuje ruce.

Ty hajzle, řekne mu nahlas v prázdné koupelně a ještě si to zopakuje. Jsi hajzl, víd'? Pak se mu nahlas omluví, tohle psovi říkat nemůže, ne takovým tónem. A co kdyby ji slyšela Fany. Baron se směje.

MARIE

Když jsem začala chodit na vysokou školu, cítila jsem se, jako by mi patřil svět. Kdybych mohla jet do Paříže, neváhala bych ani minutu. Alespoň jsem nosila francouzský účes. Smutná doba, ale to mi bylo jedno. Jenom malý svět, ale celý jenom pro mě.

Když jsem ho viděla poprvé na přednášce, pana inženýra, nic se nestalo, nezastavil se svět, nic jsem si o něm nepomyslela, než že je zajímavé, o čem mluví. A že není tak starý jako ostatní na katedře. A že je vlastně docela... snad normální. Nefilosofský.

Nevím, jak to začalo. Nevím, kdo z nás to začal. Najednou se mi líbil. Líbil se více dívkám. Dívala jsem se na něj. Ale byla to jenom legrace, můj profesor, zakázaná láska. Konzultace v kabinetu. Půjdeme na víno? Sedíme v tmavé vinárně a on mě pohladí po ruce. Líbáme se na ulici. Příště zase na víno. Pak se vrátit do jeho kabinetu. Je tam úzký gauč a kostkovaná deka, která kouše.

Vlakem domů jako ve snu.

Můj táta měl smutné oči, když jsem jim to řekla. Já měla oči veselé, je to mezi námi krásné, pravá láska, překonáme všecko.

Byl svobodný. Kvůli práci, říkal, vždycky byla práce přednější. Říkala jsem si, jak je to hezké, jak je pro něj práce důležitá, snila jsem o tom, jak budeme pracovat spolu, až vystudujeme, tak nás pustí do Paříže a tam budeme navrhovat domy.

Byl taky trochu zanedbaný, staromódní oblečení, někdy na ponožce díra, starý mládenec se vším všudy, vousy a cigarety a kávu bez mléka, i to se mi líbilo. Ale myslela jsem si, že kvůli mně se změní.

A místo toho jsem já odešla z města do cizí vesnice, nikoho jsem tam neznala, jeho matka k nám chodila denně vařit, nedostudovala jsem a začala dělat na poště a pak na výboru, jenom administrativní práce, a do Paříže jsem nejela, ani když už to pak šlo. Přistřižená křidýlka, dvě dcerušky, dva potraty, zničené moje mladé tělo a každé ráno ve sprše nepřemýšlet o ničem, jenom spěchat, abych mohla jít něco dělat. Chtěl syna, proto se mnou pořád spal, i když rád mě už dávno neměl. Alespoň že holky jo. Svým způsobem. Otec roku to nebyl, ale u nás na vsi bylo mnoho horších. Nakonec jsem donosila třetí dítě a zase to byla dcera. Nikdo ho nemohl zklamat víc než já.

LEPŠÍ DÁREK

Vana jí neudělala dobře. Vlastně, dobře jí udělala, ale šla by si hned lehnout. To je tím, že si dává moc teplou vodu, je malátná a ospalá, to vždycky říkala máma, nedávej si moc horkou vodu, budeš malátná a ospalá, a to má tedy pravdu, přesně taková Kristýna je. Sesbírat energii na všechny ty děti. Zvláštní, jak ji mají rády. Ona je má taky ráda, samozřejmě, ale že by jim zas tak moc rozuměla, to ne. Možná je to tím, že tak moc neprudím jako jejich matky, usoudí spokojeně, protože já jsem na rozdíl od nich ještě normální.

Na chvilku si přece jen do postele lehne, zkontrolovat hodinky, čtvrt hodiny má ještě čas, ještě že Blanka má taky zpoždění, když se potom sebere a rychle sbalí, to by mělo vyjít, malovat se nebude, to k rodičům není třeba, oblečení má rozmyšlený, teda to hlavní ano, s sebou si nebude brát

nic než kabelku, jedno triko a jedny kalhotky na výměnu na zítra, co by.

Teď by se měla chvíli zamyslet nad tím dárkem. Je jistý, že nic nestihne udělat, přitom to mohlo být úplně zdarma, našla by nějakou starou rodinnou fotku a udělala by super koláž nebo něco takovýho, no ale to by musela předem volat mámě a něco s ní domlouvat a to je všechno složité, nejspíš proto, že ona i mamka jsou spolehlivé asi tak stejně, tak, jak je pro Kristýnu složité zavolat mámě, tak asi podobně složité by bylo pro mamku ty věci najít a pak jí je poslat poštou.

Takže asi nezbyde než vymyslet nejlepší trasu, na které potká nejvíc obchodů, kde by mohli mít možný dárek. Samozřejmě by bylo nejlepší vědět, co to bude za dárek, ale Kristýna často improvizuje a většinou to vyjde, tak proč by to dnes udělala jinak. Prostě se vypraví a půjde pěšky do centra, projde obchody a tramvaj chytne až na nábřeží. Musí i s koupením dárku počítat nejmíň hodinu. Aha, hodinu, víc už nemá. A okamžitě vstát.

Dobře, sama sebe odměňuje předem, koupí si cestou někde falafel a třeba Fantu, i když normálně tyhle korporátní limonády nekupuje, ale dneska má chuť na nějakou prasárnu, jinak ta kocovina nepřejde.

Podívá se na sebe do zrcadla, jo, kruhy pod očima a vlasy taky nic moc a celkově prostě nevypadám dobře, asi už jsem stará na takovýhle velký chlastání, aspoň že postavu mám super, alespoň takhle oblečená, ale asi bych fakt měla začít chodit někam cvičit. Při té představě se Kristýna musí smát, jak někde běží na pásu, ne, to ne, možná by tak šla běhat do parku, no ale nemá na to žádný boty, a co, dokud vypadá oblečená takhle a na nahou si taky nikdo nestěžuje, zasměje se, tak nic dělat nezačne.

Nechá doma zapalovač, tak si prostě nezapálí, stejně by neměla, po tom včerejšku. První nápor zimy, ta cigareta by mě zahřála, napadne ji, jasně že to je blbost, ale vždycky má ten pocit, když kouří v zimě, cigarety lépe chutnají. Teď ale přidat a zahřát se chůzí, zapnout si hudbu, sakra, nemám sluchátka.

Tahle hloupá drobnost jí úplně zkaží náladu. Na chvilku má pocit, že se snad rozbere, nad tou nespravedlností, že vůbec musí ven, do zimy, že jede na víkend k rodičům, a aby toho nebylo dost, tak ještě se ségrama a jejich dětma a tím hrozným Liborem, s kterým si nemá nikdy co říct, protože dokáže mluvit jenom o práci, což Kristýna ani neví, co je, ačkoliv jí to vždycky, když se na to zeptala, shovívavě vysvětlil, prostě sedí v kanceláři u počítače, nuda, hrozná nuda, najednou — kvůli sluchátkům — se začne cítit jako děcko, co chce jenom vzít do náruče a kočičko, to bude dobrý, ale jí to nikdo neříká, ona je prostě sama a nikdo ji nepolituje, že musí v takovýhle chvíli ven a tak dále.

Náhle se rozhodne, že prostě popojede tři zastávky tramvají, vynechá knihkupectví i hodinářství, to bude v sobotu určitě zavřené, a půjde rovnou do tamtoho vetešnictví, tam se kolikrát objeví poklad, a i když táta by do takového obchůdku ani nevkročil, protože tyhle starý a ošoupaný věci nerad, Kristýna ví, že nakonec na hodnotě dárku nezáleží, že to chce jen cit, a v tom je dobrá.

Tramvaj mine hodinářství, je otevřeno, snad se tam nebude muset vracet, vstoupí do vetešnictví, dostat se do té správné nálady, teď hledá poklad, na chvíli nesledovat čas, tohle chce klid, prochází mezi spoustou krámů, formy na bábovky, stará struhadla, skleněný lis na citrón, opelichaní medvědi a zašlé panenky, jedna má jen jedno oko, vypadá jako zraněná, chudinka, Kristýna pro ni sáhne, neví proč, ale chce ji, starodávné

brusle, boty na běžky, Kristýna má chuť vykřiknout nahlas, to je ono, tohle jsou boty, co měl táta, když byly malé, tyhle modré botasky, teď už má novější, modernější, ale tohle je vzpomínka, ať je to jeho číslo, ať je to jeho číslo, ať je, jé, je to jeho číslo, Kristýna je popadne, jako kdyby jí je mohl v prázdném obchodě vzít někdo jiný, vypadají zachovalé, jasně, někdo je někdy nosil a ona je stejně nekupuje, aby v nich táta na běžky opravdu chodil, je to jenom dárek, nemusí být praktický, ale třeba v nich i chodit bude, ona si pamatuje, když se tátovi ty jeho původní boty rozpadly, když už je musel vyhodit, jak z toho byl smutnej, jak vůbec nechtěl ty nový teplý a lepší boty, co má teď.

Zaplatí sedm set dvacet za boty a panenku, boty jí prodavač s dírou mezi spodními zuby zabalí do papíru, jako by to byl kus masa, panenku si dá Kristýna jen tak do kabelky, vedle v lahůdkách si koupí vajíčkový chlebiček, větrník a Fantu, bublinkatá limonáda na kocovinu pomáhá nejlíp, v trafice si koupí zapalovač a na zastávce tramvaje nejdřív sní chlebiček a větrník a pak vykouří cigaretu — znovu se jí udělá trochu hůř, ale pak sedne do tramvaje, je to ještě ta stará s vyhřívanými sedátky, a rozbalí ty boty, vlastně jsou fakt zachovalé, škoda že je nemůže zabalit líp, ale s tím už nic neudělá, ale vlastně když jedou do Trávníka takhle brzo, tak snad ještě něco vymyslí, nějak ten papír ozdobí, něco na něj nakreslí nebo prostě cokoliv, aby bylo vidět, že se na to nevykašlala, jo, to bude dobrý, boty znovu zabalí, to bude táta koukat. A pak na to přijde, papír nepapír, teď vymyslela ten nejlepší dárek. Zítra ráno vstane brzo a půjdou s tátou na běžky, jako když byla malá holka. Každý zimní víkendový ráno, vstát a jít připravovat lyže, vždycky si je nanosili do chodby, čtvery běžky, tátovy nejdelší, Kristýniny nejkratší. Byla zima, přes košili teplý svetr

a tlustý ponožky a všechny lyže navoskovat, ještě než ségry vstaly. Mamka jim vždycky přinesla teplý čaje, ale jim není zima, když se voskuje, člověk se zahřeje. Pak se vrátili s tátou do kuchyně, kde už se u kamen nahřívaly běžkový boty, tátovy modrý, Olininy zelený a pak dvoje červený, pro ni a pro Blanku. Mamka nejezdila.

Pak vstaly ségry, Blanka nikdy nechtěla jít, ale musela, vyjeli za vesnici a tam hned do kopce, Kristýna vždycky jako poslední, poslouchá to ticho, který je jenom v zimě, jenom zvuk, jak lyže šustí na sněhu, a ona by si tenhle moment chtěla schovat na památku, ale neví jak.

Na Letné, od tramvaje k Olininu domu, vykouří Kristýna další cigaretu, teď se bude muset krotit, před rodičema nekouří ráda, i když všichni to vědí, stejně si před nima připadá jako malý dítě, jako kdyby jí měli zakázat večerníček, když je u rodičů, tak chodí kouřit za barák a jenom, když o tom rodiče nevědí nebo to alespoň předstírají, a to i přesto, že táta kouří odjakživa.

Dojde k Olině, zazvoní na zvonek Novotná+Oliver, napsáno pastelkou a dětským písmem, docela ji to pobaví, to by do Oliny neřekla, že si nechá zvonek nadepsat dítětem, v mluvítku se ozve Olina, jsi to ty, Kristo? řekne, jako vždycky všechno ví, hlas má studenej a nervózní.

Hele, počkej dole, protože kdybys přišla nahoru, to už opravdu neodejdem. Cvak, Kristýna zůstane stát před domem, no snad to nebude trvat dlouho, nemůže a nechce už kouřit, rozhlíží se ulicí, stromy jako pahýly, zbytky sněhu, tohle je hnusnej únor, ale čtvrť je to hezká, na chvilku si dovolí zasnít se, tady jednou půjdou s Davidem spolu, budou se držet za ruce a ponosou si kávu v termošálku a támhle na tom velkém balkóně budou mít v květináči malý stromek.

Nahoře Olga pomáhá Olímu s oblékáním kabátku, tentokrát mu mikinu neodpustí, ovšem vezme si ji teprve, když mu slíbí, že v autě si ji může okamžitě sundat. Olině zase dochází trpělivost, jestli se Oliver trochu nesrovná, tak bude mít ona zkaženej celej den.

Olí, nechceš bombóny, na cestu?

Oliver pokrčí rameny a tónem, jako by mu nabízela brokolici, řekne: tak jo.

Dojde tedy ještě do kuchyně, vezme tři pytlíky bombónů. Tak jo, je to nevychovný, ale v autě bude klid a to je nejdůležitější, najednou na ni zas dolehne to, že musí jet s Blankou, ta jí to nedá zdarma, to zas bude pohledů „já mám děti vychovaný a ty ne“, ale za prvý má holky, to je vždycky jednodušší, za druhý má chlapa, to se to pak vychovává, a za třetí Olí je výjimečné dítě, a to si nemyslí jenom ona, není taková ta bláznivá matka, možná je to s ním teď složitější, a co na tom, tak si dá pár bombónů, oběd stejně bude jen nějaký provizorní, když se vaří na oslavu, na obědovečeři.

Předá Olímu tři pytlíky, jeden je pro tebe, tamty pro holky, jo?

Jo, jasně, nacpe si dva do kapes a třetí se snaží otevřít.

Hele, Olí, já ti to otevřu, ale až v autě, jo? Teď pojď, čeká tam na nás teta Týna.

Týna? Ona jede taky?

No, jasně. Všichni jedeme.

Kolik lidí?

Sedm.

A jak se vejdemo do auta?

Ten je chytřej, pomyslí si Olga.

Přece Blanka má to velký auto, řekne nepřesvědčivě a nepřesvědčeně, to auto má sice sedm míst, to jo, ale co tašky? O kočáru pro to její mimino už ani nemluvě. To teda doufám, že kočár

neveze, když už nás nutila, abysme toho měli co nejmíň, a já jsem všechno nacpala do jedné tašky plus malý batůžek, kde má Oliver nějaký hračky. A samozřejmě dárek. Je pravda, že je to velká krabice, ale je docela placatá, to se tam nějak určitě vejde.

Olga si zaváže šálu, Oliver mezitím odejde na chodbu, jistě bez batůžku, a na chodbě začne zpívat, Olga to chápe, líbí se mu, jak se to domem rozléhá, a náhodou nezpívá špatně, to má asi po něm, protože po ní a její rodině určitě ne.

Vezme tašku přes rameno a batůžek a samozřejmě svoji kabelku, tu nosí všude, vlastně je pyšná, jak to dobře zabalila, popadne Olího čepici, kterou tu nechal, a jdou. Za dveřmi odpadky, sakra, to už nepobere, Olí, pojď sem a vezmi si batůžek, jo?

Vůbec ji nevnímá, pomalu se sune po schodech a dál popěvuje, tak se Olina skloní a přece jen ty odpadky sebere, jo, to půjde.

Sejdou dolů, už na schodech si Olga uvědomí, že nemá Olího autosedačku, on je to už jen takový sedák, Olí je vysoký, už může mít jenom tohle, no, pak to vezmou i s televizí.

Oliver teď, když spěchají, jde strašně pomalu, musí ho popohánět, ačkoliv běžně je dole, ještě když ona se nahoře obouvá. Vyjdou před barák, kde stojí Kristýna, zas je oblečená jak od kolotočů, to Olina nechápe, má zelený kalhoty, hnědý boty s červenýma tkaničkama, nějakou červenozelenou (ale samozřejmě jinak zelenou než ty kalhoty) šálu, kulicha jak malý děcko s obrovskou bambulí a fialovej kabát, kterej nosí už asi čtvrtou zimu, Olga se nad ní skoro neznatelně usklíbne.

Čau.

Ahoj.

Ahoj, Olíku.

Řekni taky tetě ahoj, Olí.

mlčí.

No tak.

Oliver něco zamumlá, dělá to určitě, aby ji naštvál, myslí si Olina, protože zdravit umí krásně.

Že ti vezmu ty bonbóny.

Ahoj, Týno, řekne poslušně, ale jako stroj.

To neva, mává Kristýna rukou a ukáže na všechny Olininy tašky, nemáš toho moc? Nejspíš aby ji naštvála, sama má na zádech jenom tašku přes rameno, modročervenou, asi aby se hlavně nehodila k ničemu, co má na sobě. A v ruce něco zabalenýho v papíru.

Olina jí podá Olího batůžek a odnese odpadky. Olí se začne zabývat kopáním do hromádky zledovatělého sněhu, co tam nahrnul kdosi při uklízení chodníku.

Ježiš, no tak pardón, řekne Kristýna.

Nic, přinutí se Olina, těžký ráno.

To mi povídej, vydechne Kristýna a Olina se znovu nepřinutí.

Jo, a co? Probudilo tě dítě v šest nebo jsi pracovala do tří?

Ale Kristýna se zasměje, ne, hrozně jsem se opila, ale chápu, že to už někdo, kdo má tak těžkej život jako ty, nemůže zažít.

Nic, odmávne ji Olina, tohle nemá cenu, akorát by se zbytečně rozčilovala, co by se divila, že malá sestřička neví, jaký to je sama vychovávat dítě. Už jsi volala Blance?

Zavrtí hlavou, ne, proč, tak snad se řeklo v půl dvanáctý, tak je asi na cestě...

Olina se zase na Kristýnu zatváří a sama začne Blance volat, no ta má náladu, možná kdyby se neoblíkala jako stará ženská, tak by se i cítila veseleji, napadne Kristýnu, tyhle ty její hadry z Marks & Spencer, všechno sladěný do nějaký barvy, samozřejmě tmavý, kouká, že i ten Oliver je sladěný s ní, a místo aby jako každý dítě měl bundu, má takovej kabátek, šviháckej, ale vždyť jedou na venkov a třeba je mu v tom i zima,

ne? No, ségra byla vždycky trochu stará a teď v té situaci, do který se dostala, se v tom jenom našla, seriózní právnička sama s dítětem, všechno musí zvládat, dítě musí mít vymydlený a sama pořád vypadá, jako kdyby vystoupila z nějakýho nudnýho časopisu, i teď, když jedou k rodičům na vesnici, je oblečená, jako kdyby šla do práce. Ale hezky voní. Ale obličej má vážnej a přísněj, to je jasný, že takhle si nikoho nenajde, když se takhle tváří, Kristýna se pro sebe začne usmívat, to jí může říct, až ji Olina fakt naštvě.

Čau, kde jsi? Ještě nejsi v Praze? Ty vole, Blanko, co to má bejt? Tak my počkáme v kavárně tady na rohu, jo?

Ušklíbne se na Kristýnu, položila mi to, ale má to sem ještě tak dvacet minut.

Proč nejdem nahoru?

Olina se ohlídne po Oliverovi, ne, to ne, já jsem ráda, že jsme odešli celkem v klidu, asi bych znovu to jeho oblíkání nezvládla, hele, pojď do té kavárny, dáme si kafe, ne?

Jo.

Olí, pojď, jdem ještě do kavárny. Můžeš si dát kakao.

Nechci, díky!

Kristýna se usměje, jo, umí bejt roztomilej, a je hezkej, ten bude mít dobrej život, podá mu ruku, a on ji nechytne, ale neběží k mamince, jde si sám. Jdou.

Kde máš dárek?

Nahoře, je to těžký. A ještě jsem tam zapomněla Olího se-dák do auta.

A cos koupila?

Televizi, řekne Olina, je na to fakt pyšná, rodiče mají už starou, dlouho nad tím přemýšlela, je to sice společnej dárek, ale rodiče mají všechno, co chtějí, i společně, i každý sám, je pořád těžší najít, co jim kupovat, a ona to letos dokázala.